

HOE DAN OOK

Kara McDowell

Hoe dan ook

Vertaald door Els van Son

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *One Way or Another*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Scholastic Press, 2020
© Kara McDowell, 2020
© Vertaling uit het Engels: Els van Son, 2020
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2020
Omslagontwerp: Yaffa Jaskoll
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 9789048858453
ISBN 9789048858460 (e-book)
NUR 285

www.karajmcdowell.com
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamsteluitgevers.nl

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaandeschriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mam,

Je nam me mee naar *You've Got Mail* toen ik negen was,
je bracht me groot met romantische komedies,
en je hebt mijn droom altijd gesteund.

21 december | 20.25 uur | Gilbert, Arizona

Fitz Wilding is een idioot en verslaafd aan verliefdheid. Ik weet het. Maar toch...

Uit de auto stappen? In de auto blijven zitten?

Het bekende versnellen van mijn hartslag is het eerste teken dat er iets fout gaat.

Nee, dat is niet waar. De brief in mijn achterzak en het feit dat ik me gedwongen voelde die te schrijven, dát is het eerste teken. Het snelle kloppen van mijn hart is een onvermijdelijk neveneffect van Fitz zien. En van een moeilijke beslissing moeten nemen.

De stromende regen is veranderd in gemiezer en ik schakel de ruitenwissers uit. De twinkelende lichten van de restaurants in de buurt zetten het natte asfalt in een wazige gele gloed. Mijn koplampen zijn al gedoofd vanaf het moment dat ik de parkeerplaats opreed, drieënhalf nummer op de radio geleden, omdat ik niet wilde dat hij zag dat ik er was. Ik wil nog steeds niet dat hij me ziet. Niet totdat ik weet wat ik met die brief ga doen.

Uit de auto stappen?

In de auto blijven zitten?

Het klamme zweet breekt me uit. Dan piept mijn telefoon door een berichtje van Fitz.

Stop met dat getreuzel, Collins. Zo koud is het niet.

Meteen gevolgd door: **Ik vries hier dood.**

Ik ben betrap en moet een glimlach onderdrukken terwijl ik snel een antwoord typ. **Stel je niet aan.**

Die arme Fitz. Altijd zo melodramatisch.

Ik haal de sleuteltjes uit het contact, open het portier en stap de koude decemberavond in. Het is verleidelijk om nu teleurgesteld te zijn in mezelf, vooral omdat ik thuis de hele avond bezig ben geweest de meest overbodige 'ik verbreek de relatie'-brief ter wereld te schrijven, maar de werkelijkheid is: het was niet eens een keuze. Hij vroeg of ik kwam en dus kwam ik. Zoals beste vrienden doen.

Ik trek de mouwen van mijn trui over mijn handen en loop langzaam de feestelijk versierde straat in het centrum van Gilbert af. In de etalages hangt kerstverlichting en aan de ouderwetse lantaarnpalen pronken kerstkransen. Blijdschap en kerstvrolijkheid alom, een sterk contrast met het misselijke gevoel in mijn maag.

Hoewel ik heel langzaam loop, ben ik binnen de kortste keren bij de watertoren. Veel te snel om een beslissing te kunnen nemen. Ik sta stil voor de hoge ladder van vijf verdiepingen.

Opklimmen of niet opklimmen?

Weer een beslissing die ik moet nemen. Ik ga mijn fysieke symptomen na. Versnelde hartslag? Ja. Zweethanden? Ja. Verdoofde lippen? Nog niet. Misschien lukt het me toch om een paniekaanval te voorkomen.

'Paige!' Ik hoor de glimlach in Fitz' stem. In het donker kan ik nog net de klep van zijn honkbalpet onderscheiden die over de rand van het platform uitsteekt als hij naar me omlaagkijkt. 'Pas op! De ladder is glad!'

'Als ik doodval door jou...' mopper ik terwijl ik mijn voet op de onderste sport zet en begin te klimmen.

‘Dan zorg ik voor snoepwormen op je begrafenis.’ Hij werpt me een betoverende grijns toe en mijn ergernis ebt een beetje weg. Als ik boven ben, houdt hij met zijn ene hand een paraplu boven mijn hoofd en steekt de andere naar me uit om me het platform op te helpen.

‘Wacht even,’ zegt hij als ik wil gaan zitten. Hij trekt zijn jas uit en maakt een plekje voor me droog op de smalle aluminium richel. Als hij klaar is, gaan we naast elkaar zitten, met onze benen bungelend in het duister en onze ruggen tegen de koude silo.

‘Aangezien ik hier nu zit, neem ik aan dat de avond niet goed is verlopen,’ zeg ik.

‘Nee, niet bepaald,’ zegt hij, opeens met een nors gezicht.

‘En wat was het plan?’ Er fluit een plotselinge windvlaag door de bomen. Nu hij zijn doorweekte jack niet aan heeft, zie ik dat hij kippenviel op zijn onderarmen krijgt. Ik doe net of ik het niet opmerk.

‘Het had romantisch moeten zijn,’ kreunt hij terwijl hij met zijn handen over zijn gezicht wrijft.

‘Regen is slecht voor de romantiek,’ zeg ik toegeeflijk. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik had haar geblinddoekt en zei dat ik een verrassing voor haar had. Ik had een hele picknick klaarstaan.’ Hij gebaart naar de natte mand naast hem, vol met zompige broodjes en slappe chips. ‘Bleek ze vreselijke last van hoogtevrees te hebben.’

Ik kan er niks aan doen dat ik moet lachen. Fitz organiseert altijd uitgebreide romantische scenario’s, die minstens zo vaak in het water vallen als succesvol zijn; en hoewel .500 een geweldig slag-gemiddelde is, maakt dat wat minder indruk in de afdeling Grootse Gebaren.

‘En dat wist je niet?’ Zijn wangen kleuren licht. ‘Geen wonder dat ze je heeft gedumpt.’ Molly en hij hebben nu zeven maanden en tien dagen verkering en dat is lang genoeg om te weten wat de grootste angsten van je vriendinnetje zijn. Dat zeg ik natuurlijk niet

hardop. Ik wil niet dat hij weet dat ik tel hoelang ze al bij elkaar zijn.

‘Is er iets mis met mij? Waarom gebeurt dit élke keer?’ Hij klinkt ironisch, maar omdat het ook echt zo is, krijg ik een brok in mijn keel.

Het liefst zou ik hem bij de schouders pakken en zeggen: ‘Nee! Je bent perfect! Er is iets mis met die méiden!’ Maar ik doe niks en zeg alleen: ‘Misschien doe je te veel je best.’

Hij maakt een schamper geluid. ‘Wat is dat nou voor onzin? Te veel je best doen? Voor iets of iemand die je echt wilt? Dan kan het toch nooit te veel zijn?’

‘Moet je mij niet vragen. Ik doe helemaal niks om te krijgen wat ik wil.’ Het was eigenlijk een grapje, maar het is te waar en dus helemaal niet leuk.

Misschien was het toch een foute beslissing om hiernaartoe te gaan.

Gemiddeld neemt een mens zo’n vijfendertigduizend beslissingen per dag. Dat heb ik ergens gelezen en dat is in mijn hoofd blijven hangen. Zóveel? Overweldigend. Verlamdend. Genoeg om de hele dag in bed te blijven liggen en de dekens over mijn hoofd te trekken. Ik heb ook gelezen dat supersuccesvolle mensen, bijvoorbeeld Barack Obama en Mark Zuckerberg, elke dag dezelfde soort kleding dragen om niet te hoeven bedenken wat ze nou weer eens aan zullen trekken en beslissingsvermoeidheid te voorkomen.

Dat is iets wat ik goed begrijp, beslissingsvermoeidheid. Ik ken het. Neem school bijvoorbeeld. Ik kon dit jaar maar niet beslissen welk extra vak ik wilde volgen. Toneel? Boetseren? Gebarentaal? Stel dat ik voorbestemd ben een beroemde beeldhouwer te worden en mijn talent verspil aan matig toneelspel in een stuk van Shakespeare? Of stel dat ik boetseren kies – wat alleen kan in het vierde uur en dus betekent dat ik op een andere tijd lunchpauze heb dan al mijn vrienden en vriendinnen – en het hele jaar in mijn eentje op de wc’s zit te eten? Of stel dat er een koolmonoxidelek is in de gang waar de taallokalen zijn en alle gebarentaalleerlingen in het eerste semester

in één keer dood neervallen? Vreselijk. Maar wel mogelijk.

‘Ik dacht dat ze de ware was,’ zegt Fitz zachtjes terwijl hij zijn hoofd op mijn schouder laat neervallen.

Mijn hart krimpt samen. Niet omdat hij het over een ander meisje heeft, daar ben ik onderhand wel aan gewend. Maar omdat hij zijn hoofd op mijn schouder kan leggen zonder in lichterlaaie te staan. Bij mij beginnen mijn handen meteen te trillen en klopt mijn hart twee keer zo snel als ik zo dicht bij hem ben. Maar hij raakt me achteloos aan; als hij vanavond zijn *activity tracker* bekijkt en zoekt naar pieken in zijn hartslag, zal er van dit lichamelijk contact niets te zien zijn.

‘De ware wat?’ vraag ik kattig. De energie die ik besteed aan niet jaloers of onzeker doen wanneer hij het over andere meisjes heeft, zou een hele stad van stroom kunnen voorzien, maar vanavond, met de brief brandend in mijn achterzak, hou ik het niet meer vol. ‘Dacht je dat je ging trouwen en lieve kleine baby’tjes met haar ging krijgen?’

Fitz’ rolmodellen zijn zijn ouders die walgelijk gek op elkaar zijn en drie zussen tussen de twintig en de dertig die hem hebben grootgebracht met een vast dieet van jarennegentigromcoms. Geen wonder dat hij steeds struikelt in de liefde en denkt zichzelf te moeten overtreffen met het grootste gebaar van alle Grootse Gebaren. Bij een jongen die niet gezegend was met Fitz’ knappe uiterlijk en een indrukwekkend slaggemiddelde, zou Fitz’ obsessie met romantiek voer zijn voor pesterijen. Maar het tegendeel is waar: bijna iedereen die ik ken (jongens inbegrepen) is ooit verliefd op hem geweest.

Molly is niet het eerste meisje dat hij ‘de ware’ noemt en zal ook zeker niet het laatste zijn. Ik ben walgelijk jaloers. Ik druipt zowat van het groene gif. Niet alleen vanwege die andere meiden (hoewel dat er wel een onderdeel van is) maar ook vanwege zijn onverschrokken hart. Dat is iets wat maakt dat ik zoveel van hem houd.

En hem tegelijkertijd zo verschrikkelijk haat...

‘Ze is geweldig, hè?’ zegt Fitz verlangend.

Niet echt wat ik bedoelde. Ik sta mezelf toe met mijn ogen te rollen, blij dat het donker is zodat hij het niet ziet. ‘Wat was de druppel? De hoogte, de regen, of de ongelukkige combinatie ervan?’

‘Ik wil het er niet over hebben.’ Hij tilt zijn hoofd op en prutst aan het bandje van zijn activity tracker. Alle honkbalspelers van het schoolteam moeten die verplicht dragen van de coach, zelfs buiten het seizoen.

‘Sinds wanneer?’ vraag ik, verbaasd dat we niet het gewone script afwerken. Dit is het deel waarin hij elk woord van dat laatste gesprek herhaalt, tot in de hartverscheurende details beschrijft hoe de tranen over haar wangen rolden terwijl ze tegen hem schreeuwde of hem kuste of hoe het ook maar gaat als een relatie wordt verbroken.

Fitz kijkt vanonder zijn wimpers naar me op en mijn adem stukt in mijn keel. Waarom heb ik dat nog stééds? Ik lijk wel een van die meiden uit zo’n film waar hij zo dol op is. Wanneer zal het eindelijk tot mijn verstand doordringen dat ik níét de heldin in Fitz’ liefdesverhaal ben? Zijn gezichtsuitdrukking verandert van zielig naar ernstig, zijn blauwe ogen kijken me aan. Zelfs na al die tijd krijg ik bij slechts één blik van hem een droge mond en een wee gevoel in mijn maag. Opeens wil ik die brief in mijn achterzak verbranden, de brief waarin ik alle redenen heb opgesomd waarom we geen vrienden meer kunnen zijn. Het is een chaotische brief, kwetsbaar, waarin ik tot in de kleinste details uitleg hoe erg ik het haat verliefd op hem te zijn. Voor het eerst die avond weet ik zeker dat ik hem die brief níét ga geven, omdat ik niet in een wereld wil leven waarin hij me nooit meer zo aankijkt.

‘Wil je iets heel cools zien?’ vraagt hij, terwijl hij zijn aandacht op zijn telefoon richt. Zijn slechte humeur is verdwenen en de rare spanning tussen ons is opeens weg. Hij opent zijn weer-app en laat me de voorspellingen voor Williams, Arizona zien, een klein bergplaatsje vlak bij de noordgrens van Arizona waar Fitz’ familie een huisje heeft. De dag na Kerstmis en de hele verdere week staan er sneeuwvlakicoontjes.

‘Probeer je me kapot te maken?’ kreun ik jaloers. Als iemand die in Gilbert is geboren en getogen, ken ik sneeuw alleen uit sprookjes. Sneeuw is net zo echt voor me als die romantische fantasieën van Fitz.

‘Ik weet dat het een paar dagen te vroeg is, maar alvast gelukkig kerstfeest!’

‘Huh?’

‘Dit is je cadeau.’ Hij gebaart naar het scherm.

‘Wat bedoel je?’

‘Het is tijd dat ik mijn belofte nakom.’ Zijn ogen gaan weer naar de mijne, op zoek naar het antwoord op een vraag die hij niet heeft gesteld.

Ik ben meteen twee jaar terug in de tijd. Mijn gezicht wordt warm, ondanks de kou die in mijn wangen bijt. Ik vraag me af of hij bedoelt wat ik denk.

‘Meen je dat?’

‘Het is geen Venetië, maar...’

‘Ach, wie wil er nou naar Venetië?’ Ik pak de reling voor ons met twee handen vast om hem niet spontaan te omhelzen. Fitz knuffelen is een grove overtreding van mijn regels.

Mijn regels voor hem aanraken: aanraken is alleen acceptabel in de volgende situaties:

- per ongeluk (mijn knie die de zijne even aanstoot als we samen een film kijken);
- als het is om te helpen (een insect wegslaan uit zijn haar);
- als het noodzakelijk is (een klap geven als hij irritant doet).

Misschien zou ik nog een situatie moeten toevoegen: spontaan, niet-in-te-houden aanraken. Maar zouden het dan niet te veel situaties worden?

‘Jij! Jij wilt naar Venetië,’ brengt Fitz me terug bij ons gesprek. ‘Je wilt naar Venetië en Florence en Milaan en Rome. En dat is nog maar één land.’

‘Oké, oké, je hebt gelijk.’ Ik lach, helemaal opgewonden bij de gedachte dat ik de kerstvakantie met hem en zijn familie door ga brengen.

‘Dat kan ik je allemaal niet bieden, maar ik kan je wel een besneeuwd dorp bij de Grand Canyon laten zien. Ga je mee?’ Hij wrijft met zijn hand in zijn nek; een teken dat hij nerveus is. Alsof ik ‘nee’ zou zeggen!

‘Natuurlijk! Ik verwacht toch niet dat je me meeneemt naar Europa!’ Ik schiet in de lach, want hoe idioot zou het zijn als ik mijn neus optrek voor hun huisje omdat het niet in de Zwitserse Alpen ligt?

Fitz weet heel goed hoe diep mijn reislust gaat. Als ik ’s avonds in bed lig, met om me heen talloze foto’s aan de muren die ik uit reis_magazines heb gescheurd, stel ik me een toekomst voor als boerderijknecht in Montana, schaapherder in Ierland of churrosbakker in Spanje. Ik weet niet of ik schapen leuk vind of van churros hou, maar ik krijg gewoon een paniekaanval als ik eraan denk dat ik, als ik heel veel geluk heb, een van die gefantaseerde toekomstën zal meemaken.

Eén!

Het verlamt me als ik eraan denk dat één deur ingaan, betekent dat ik er vijftig of honderd of een miljoen dichtgooi.

‘Wanneer vertrek je?’ vraag ik.

‘Vanavond. De truck is ingeladen en staat klaar. Ik haal je de ochtend na Kerstmis op en als we dan meteen omkeren, zijn we vóór het gaat sneeuwen terug in het huisje.’

‘Sneeuw!’ Ik schud mijn hoofd, nog steeds vol ongeloof. ‘Moet ik speciale kleren meenemen om niet dood te vriezen?’

‘Mijn zussen hebben genoeg wat je kunt lenen.’

‘Nou, als mam het goedvindt, wat natuurlijk zo is, dat weet je,

zie ik je over een paar dagen.’ Ik sta op, niet in staat mijn grijs te onderdrukken. Ik wil al eeuwen naar Fitz’ huisje en hij heeft me ’s zomers al een paar keer uitgenodigd, maar elke keer kwam het niet uit. Tot nu!

‘Wat is dat?’ Fitz plukt de brief uit mijn achterzak en trekt zijn wenkbrauwen op als hij ziet dat zijn naam op de envelop staat.

‘Hé!’ Ik spring eropaf en mijn voeten glijden weg over het natte aluminium. Mijn vingers glibberen van de metalen reling en opeens sta ik met mijn armen te wieken.

‘Jezus!’ Hij pakt me bij mijn middel en houdt me staande. ‘Gaat het?’

Ik knik, buiten adem en te veel van streek om iets te kunnen zeggen.

‘Holy shit, ik dacht dat je viel!’ Hij keert zijn pols naar ons toe zodat we kunnen zien hoe zijn hartslag piekte.

‘Ik ook!’

Hij laat me langzaam los en zet zachtjes twee vingers tegen mijn halsslagader om te voelen hoe snel mijn hart klopt. Ik stop bijna met ademen. Dan verschijnt er een luie glimlach op zijn gezicht. ‘Verdomme. Je was écht bang!’

‘Mmm-hm,’ beaam ik, terwijl ik stiekem denk dat zijn warme vingers op mijn huid meer impact hebben dan het feit dat ik bijna naar beneden ben gedonderd. Zijn hand valt omlaag en hij laat mijn taille los.

We kijken allebei naar beneden en laten tot ons doordringen hoe hoog het is: vijftien meter.

Uit de auto stappen? Of in de auto blijven zitten?

Opklimmen of niet opklimmen?

Zeggen of niet zeggen?

Dat bedoel ik als ik zeg dat beslissingen nemen klote is. Ik had op dit moment, in deze ene seconde, te pletter gevallen op het natte asfalt beneden kunnen liggen. En het is onmogelijk te ontwarren hoe ik in die situatie ben beland. Is het omdat Molly Fitz heeft gedumpt?

Omdat ik hierheen ben gereden om onze vriendschap te verbreken of hem op te vrolijken? Omdat ik deze watertoren ben opgeklommen?

Als het fout gaat, wil ik altijd weten wie of wat ik de schuld in de schoenen moet schuiven. Ik heb zo'n hekel aan die enorme brei van overloze spijt waarin ik wegzak wanneer ik me afvraag hoe het zover heeft kunnen komen.

'Nou,' zeg ik, terwijl ik nog sta te bibberen van de schrik en me alvast wapen voor de afdaling, 'ik zie je dus de dag na kerst?'

'Tenzij je me weer laat zitten,' zegt hij zachtjes.

Verbaasd ontmoet ik zijn blik. Over die avond hebben we het nooit en ik weet niet wat ik moet zeggen.

'Laat maar,' zegt hij en hij schudt zijn hoofd. 'Zie je de dag na kerst.'

Sorry. Dat heb ik verpest. Ik heb er spijt van. Echt.

Ik zou het allemaal kunnen zeggen en het menen. Maar ik sta hier met een wild kloppend hart, klamme handen en slechts een fractie van de moed die ik nodig heb om dat hardop te zeggen.

Mijn hoofd duizelt op mijn weg terug: de ladder af, langs de gezellig twinkelende lichtjes naar mijn auto. Ik pieker de hele weg naar huis over beslissingen en verlamming en spijt. Pas als ik de oprit oprijd, dringt het tot me door: het ergste van de avond is niet dat ik bijna van de watertoren afdonderde.

Het ergste is dat Fitz mijn brief nog heeft.

21 december | 22.05 uur | Gilbert, Arizona

Ik markeer mijn leven door de momenten die het hebben geruïneerd.

De paniekaanval voor de hele klas toen ik veertien was.

De 'sneeuwstorm' toen ik vijftien was.

Die avond dat ik Fitz liet zitten en alle kansen die we misschien samen hadden, verknalde.

En vandaag. De dag dat ik de beste relatie van mijn leven kapotmaakte met een uitgescheurd vel papier en een haastige beslissing die ik niet meer kan terugdraaien.

Ik heb die momenten keurig gecatalogiseerd en kan ze me meteen voor de geest halen dankzij SIH – de afkorting van 'secretaris in mijn hoofd', een nerdachtige sukkel met een stom uilenbrilletje die mijn bestaan tot een nachtmerrie maakt met allerhande lijstjes van de talloze manieren waarop mijn leven verwoest kan worden door een enorme zee aan klotedingen.

Op zich is dat nog niet zo raar. (Dat weet ik bijna zeker.) Volgens mij hebben we allemaal stemmetjes in ons hoofd die dingen fluisteren of schreeuwen en ons vertellen wat we moeten doen en waarom we dat moeten. Het is alleen toevallig zo dat het luidste

stemmetje in mijn hoofd nooit ophoudt met zeiken over alles wat er fout kan gaan. Ik weet dat ik SIH eigenlijk zélf ben, maar ik heb zo'n hekel aan dat deel van me dat ik het een andere naam heb gegeven.

Als een idioot begin ik de auto te doorzoeken naar de brief. Het klamme zweet breekt me uit. Ik kijk onder de stoelen en graaf door alle benzinebonnetjes en haarspeldjes in de middenconsole. Ik voel tig keer in mijn zakken, kijk twee keer in het handschoenvakje en til zelfs de vloermatten op. Maar het is zinloos – wat ik al wist, natuurlijk. Ik heb de brief achtergelaten op de watertoren. Bij Fitz.

Ik zie voor me hoe de envelop op het natte plateau lag, met zijn naam achteloos op de envelop gekrabbeld, alsof er geen brief in zit met woorden die alles zullen veranderen. Woorden als 'ik' en 'hou' en 'van' en 'jou'. En ik was zó afgeleid door zijn hand om mijn middel dat ik ben vergeten om hem op te rapen.

Ik draai het contactsleuteltje om, klaar om terug naar de watertoren te rijden, of naar Fitz' huis of het vakantiehuisje of het einde van de wereld om hem terug te krijgen, terwijl SIH zijn potloden scherpt om aan een nieuwe lijst te beginnen. Mijn handen zijn nu kletsnat en glibberen over het stuur en mijn hart bonkt zo hard dat het pijn doet. Ik begin in paniek te raken en als ik niet gauw iets doe, is er straks geen houden meer aan.

Ik stuur Fitz een appje. **Heb je de envelop gevonden die ik op de watertoren heb laten liggen?**

Ik wacht een minuut. Het gaat. Twee minuten. Ik red het nog. Drie minuten en ik heb het niet meer.

Hij heeft hem opengemaakt en zegt nooit meer een woord tegen me.

De pijn in mijn hart is heftiger dan de paniek, dieper dan spijt. Het is zo erg dat ik er niet eens een woord voor ken.

Hij is waarschijnlijk al onderweg naar Williams en denkt... O! Hij is onderweg naar Williams! Fitz appt nooit onder het rijden, daarom krijg ik geen reactie! Bevend van opluchting toets ik zijn

nummer in. Hij appt niet onder het rijden, maar bellen vindt hij oké.

‘Hé! Vindt je moeder het goed dat je meegaat naar het huisje?’ Hij klinkt gewoon en er gaat een warme golf van opluchting door me heen.

‘Dat weet ik nog niet. Maar, eh... Heb je die brief van mij gevonden? Ik heb hem laten liggen op de watertoren.’

‘Ja. Ik heb hem bij me.’

‘Niet openmaken! Oké?’

‘Hoezo?’

‘Hij hoort bij je kerstcadeau!’ Het deel waarin ik vertel dat ik van je hou en je haat en je vraag me voor de rest van mijn leven met rust te laten.

Als hij dat leest... Ik huiver als ik eraan denk terwijl SIH al aan een lijst begint van de manieren waarop mijn leven implodeert als Fitz die brief leest:

- Mijn uitnodiging om naar het huisje te komen wordt ingetrokken.
- Ik raak mijn beste vriend kwijt.
- Het leven zoals ik het ken is voorgoed voorbij.

Fitz schraapt zijn keel. ‘Ik heb met pure wilskracht een sneeuwstorm voor je geregeld, en jij, jij hebt... een envelop voor me?’

‘Ja! Ik weet het! Daarom heb ik hem ook nog niet gegeven. Mijn cadeau is... niet compleet. Ik heb meer tijd nodig.’

‘Mag ik hem met Kerstmis wél openmaken?’

‘Nee! Je moet wachten tot ik erbij ben. Alsjeblieft?’

Ik vind dat hij net wat te lang zwijgt. ‘Is alles oké?’

‘Ja. Hoezo niet?’ Mijn stem klinkt veel te hoog, veel te snerpnd. Een overduidelijk signaal dat níét alles oké is. ‘Belooft dat je wacht, goed?’

‘Prima, Collins. Ik zie je over een paar dagen.’

We verbreken de verbinding en ik laat mijn adem opgelucht ontspannen. Crisis voorkomen. Voor nu. Tot ik die brief terugheb, loop ik geheid met een knoop in mijn maag. Zelfs Kerstmis zal me niet kunnen afleiden van deze ramp. Dat is het rottige van mijn hersens. Ze klampen zich vast aan de slechte dingen en graven hun klauwen er zo diep mogelijk in, zonder ook maar één keer te ontspannen, al is het maar één seconde.

Flink van slag door de stress en de spijt, ga ik ons huis in. In onze kleine woonkamer zit mam op de bank, met haar benen onder zich opgetrokken en de telefoon aan haar oor. Ze zwaait naar me en legt haar wijsvinger tegen haar lippen, haar ogen glinsteren van opwinding. Ze heeft haar blauwe ziekenhuisuniform nog aan, haar haren zijn nonchalant opgestoken.

Ik knik gehoorzaam en ga naar mijn kamer, waar ik op het bed neerplof en een kussen tegen mijn gezicht druk. Als ik na een tijdje zeker weet dat ik niet uit elkaar knal van schaamte, haal ik het kussen weer weg en kijk om me heen.

Mijn kamer is een ode aan alle plaatsen waar ik nog nooit ben geweest en alle dingen die ik nog nooit heb gedaan. Een eerbetoon aan de levens die ik waarschijnlijk nooit zal hebben.

De linkermuur is bedekt met foto's van Seattle, Chicago, New York, Boston en Atlanta. Het is misschien cliché, maar ik ben verliefd op de hoge gebouwen en de lichtjes van de grote stad, zoals Fitz verliefd is op... verliefdheid. Maar ik droom ook van ranches in Wyoming en boerderijen in Nebraska en bergen in Colorado. En dan hebben we het alleen nog maar over de Verenigde Staten. Op de volgende muur hangt een collage van West-Europa. Foto na foto van kastelen en smalle straatjes met hobbelige keitjes. Gondels op de kanalen in Venetië, ruïnes van het Colosseum in Rome en water-vallen in IJsland. Elke muur is een werelddeel. Japan en Thailand en de Filippijnen. Argentinië en Brazilië en Peru. Mijn slaapkamer is mijn wereld, maar ook dé wereld.

Boven mijn bed hangt een foto van Aomori, Japan, die ik uit een

artikel in HuffPost heb, over de plaatsen op de wereld met de meeste sneeuw. De foto is van een kronkelend bergpad dat ingesloten is door hoge wanden van verblindend witte sneeuw, ten minste drie keer zo hoog als de reizigers die er lopen. In Williams is de sneeuw natuurlijk niet zo hoog, maar het wordt wel de allereerste keer dat ik sneeuw zal zien – een avontuur in mijn verder tamme leventje. Misschien schrijf ik er zelfs wel iets over, misschien ga ik een begin maken met mijn loopbaan als reisverslaggever. Dat is volgens mij namelijk de enige manier waarop ik alle levens die ik wil leven, kan betalen.

Later, als ik bijna klaar ben met inpakken, klopt mam zachtjes op de deur en steekt ze haar hoofd om het hoekje. ‘Mag ik binnenkomen?’ Mijn moeder werkt niet alleen als leerling-verpleegster, maar volgt tegelijkertijd een voltijdsopleiding tot verpleegkundige, wat belachelijk zwaar is: ze is constant doodmoe en heeft diepe kringen onder haar ogen die voorlopig helaas niet zullen verdwijnen, denk ik. Maar vandaag ziet ze er blij uit. Dat ze vakantie heeft van school scheelt al heel wat.

Ik knik. ‘Hoe was het op je werk?’

‘Druk. Je weet hoe mensen zijn als ze vakantie hebben.’ Ze komt mijn kamer in en leunt tegen de muur.

‘Dronken, zielig en stom?’

‘Precies. Een recept voor verwondingen en ongelukken. Bovendien is de griep dit jaar een flinke, dus was het extra druk op de eerste hulp. Maar morgen heb ik mijn laatste dienst en daarna ruim een week vrij, en ik heb zin om dat te vieren. Dus...’ Ze laat een dramatische pauze vallen, haar gezicht straalt. ‘Wil je je cadeau zien?’

‘Wat heeft iedereen vandaag? Is het daar niet wat vroeg voor?’

‘Dit is een tijdgevoelig cadeau.’ Haar blik vliegt naar mijn weekendtas op het bed en de berg afgekeurde kleren ernaast. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘O.’ Ik zwijg, plotseling onzeker over hoe ik dit moet brengen. Ik dacht dat ze de hele week moest werken en het haar niks zou

uitmaken als ik na de kerst wegging. Behalve ons traditionele uitje naar ZooLights op kerstavond, vieren we het nooit erg uitgebreid. Maar nu ik hoor dat ze een week vrij is, ben ik er opeens niet meer zo zeker van dat ik weg mag. Oudjaarsavond is sowieso al de meest deprimerende avond van het jaar, nog erger dan Valentijnsdag, die je nog neerbuigend kunt afdoen als louter commercie. Maar als ik met oud en nieuw niet thuis ben, wat moet zij dan in haar eentje?

‘Waar heb je mijn cadeau?’ vraag ik gauw. Ze hapt, haalt een envelop uit haar zak en wappert er grijnzend mee. Ik scheur hem open in de verwachting een paar biljetten van twintig dollar te krijgen en ben verbouwereerd als er een vliegticket in blijkt te zitten.

Mijn hart staat stil. ‘Wat? Huh? Hoe...’ We hebben nooit geld voor dit soort dingen en zeker niet rond de kerst. Mam koopt elk jaar een echte boom omdat ik zo van de geur hou en er liggen altijd een paar cadeautjes onder, maar dit is een veel groter cadeau dan ik ooit heb gekregen. Groter zelfs dan die bijna nieuwe keukenmachine die ze bij een *garage sale* op de kop had getikt.

‘Ik heb een loterij gewonnen op het werk: één week vrij en twee tickets naar New York voor de kerst. Niemand geeft het toe, maar ik heb het gevoel dat ze het lot een handje hebben geholpen en mij hebben laten winnen. De verpleging weet hoe graag ik dat wilde voor jou.’ Ze slaat haar hand voor haar mond en kijkt me vol verwachting aan.

‘Wanneer gaan we?’

‘Overmorgen.’

New York! Mijn ogen dwalen naar de stad met de meeste lichtjes aan mijn muur. ‘En waar logeren we?’

Mam glimlacht weer, maar nu voel ik enige aarzeling. *Natuurlijk*. Nu gaat ze zeggen dat een cel op Rikers Island het enige is wat we ons kunnen veroorloven.

‘Herinner je je die oude vriend van me nog, Tyson?’

‘Nee?’

‘Tuurlijk wel.’ Ze maakt een plekje op mijn bed vrij om te zitten. ‘Hij heeft hier een keer gelogeed, in de voorjaarsvakantie, met zijn

vrouw en zijn zoontje. We zijn naar een Diamondbackswedstrijd geweest toen, weet je nog?’

‘Vaag, ja. Zijn vrouw zat de hele tijd te klagen over de zon? En dat joch vrat alle popcorn op die we eigenlijk moesten delen.’

Ze knikt. ‘Tyson en Jenna zijn vorig jaar gescheiden en “dat joch” studeert nu aan Columbia.’

‘En?’

‘We logeren bij hen in hun appartement in Manhattan!’

‘Is dat niet ongemakkelijk?’ Ergens op een bank slapen komt nog niet eens in de buurt van mijn fantasieën over een reisje naar New York. Ik hoef helemaal geen vijfsterrenhotels. Absoluut niet. Maar ik wil ook niet opgescheept zitten met vreemden met wie ik opeens gezellig *Secret Santa* moet spelen en kerstcadeautjes moet uitwisselen. Hier, een kaars uit de cadeauwinkel op het vliegveld. Ik hoop dat je er blij mee bent!

‘Nee! Ik beloof je dat dat niet zo is! Tyson vindt het hartstikke leuk dat we komen! En om eerlijk te zijn, ik wil ook heel graag naar hem toe. Hij heeft kortgeleden te horen gekregen dat hij multiple sclerose heeft en onze komst is een goede afleiding voor Harrison en hem.’

‘Harrison?’

‘De popcorndief.’

‘Ik weet niet...’ Ik aarzel, mijn ogen glijden over alle foto’s aan de muren. Dit reisje wordt hoogstwaarschijnlijk een ramp, dat voel ik aan mijn water. Het maakt me niet uit wat mam zegt, kerst met vreemden is sowieso ongemakkelijk. Aan de andere kant heb ik misschien wel nooit genoeg geld om zelfs maar één van de steden op de muur te bezoeken, New York inclusief.

‘Nou niet van gedachten veranderen! Je bent al bijna helemaal gepakt! Hoe ben je erachter gekomen?’

‘Wát?’ Ik schrik wakker uit mijn gedagdream over ritjes in een rijtuig door een besneeuwd Central Park. Mam gebaart naar de berg kleren naast haar op het bed.

Fitz.

Fitz en het huisje.

Fitz en het huisje en de brief.

O god! Nee! 'Fitz heeft me uitgenodigd om in de vakantie naar hun huisje te komen.'

Mams gezicht verzacht en ik zie dat haar iets begint te dagen. 'En dat wil je graag.'

'Nee! Ik bedoel, ja, dat wilde ik graag, maar dit is New York!' Ik wapper met het ticket voor mijn gezicht. 'Ik kan niet... Ik bedoel... Zijn ze inwisselbaar?'

Ze schudt haar hoofd. Natuurlijk. In mijn leven gebeurt nooit iets goeds zonder dat het tegelijkertijd verschrikkelijk is.

'Ik heb het niet vaak over Fitz en jou,' begint ze voorzichtig.

Ik voel dat ik knalrood word.

Alsjeblieft, niet zeggen...

'Maar het is overduidelijk dat je verliefd bent op hem.'

'Niet!'

Ze trekt haar wenkbrauwen op en ik heb de puf niet om er echt tegenin te gaan.

'Hij is belangrijk voor je en ik snap waarom. Hij is charmant en knap en attent...'

'Mam!'

'En hij is overdreven en melodramatisch, maar verliefd is verliefd. Als je met Kerstmis graag naar hem toe gaat, hou ik je niet tegen. Ik zal je missen, maar dan heb ik New York in elk geval als afleiding.'

'Het gaat niet om Kerstmis. Ze hebben me voor de dag erna uitgenodigd.'

Ze tuit haar lippen terwijl ze nadenkt over hoe het dan georganiseerd moet worden. 'Ik weet zeker dat je tot dan welkom bent bij je vader.'

Ik vind het rot om te zeggen, maar het vooruitzicht van Kerstmis bij mijn vader is een ander argument om voor New York te kiezen. Ik weet dat hij van me houdt maar hij is een beetje nerveus en bij

hem word ik altijd nog gestrester dan ik al ben. Mam is veel relaxter. En haar tegenwicht is belangrijk, wil ik SIH onder controle houden.

De eerste paar jaar na de scheiding werd ik tijdens de vakanties heen en weer geschoven. Maar toen hertrouwde papa en nodigde hij me niet meer uit, of hield mam ermee op voor te stellen dat ik bij hem kwam logeren. Hoe dat precies zit, weet ik niet goed. Maar wat ik wel weet, is dat ik triest word van de gedachte dat mijn moeder in haar eentje zit met de kerst.

‘Ik weet niet...’ zeg ik terwijl ik aan een scheur in mijn spijkerbroek peuter. ‘Naar New York gaan is altijd een droom van me geweest. Eén van mijn dromen in elk geval.’ Ook al is dit de uitgekledede versie.

En de brief dan? wil SIH weten. Stomme SIH.

Williams met Fitz.

Of kerst in New York.

‘Zeg jij maar wat ik moet kiezen.’

‘Nee schat, dat ga ik niet doen. Je bent slim en knap en gevoelig en...’

‘Mam!’ Ik krimp ineem onder het gewicht van haar complimenten.

‘Je komt er wel uit.’ Ze geeft me een zoen op mijn hoofd en staat op om weg te gaan.

‘Maar als me dat nou niet lukt?’

Ze kijkt me peinzend aan. ‘Ik weet dat je het moeilijk vindt om beslissingen te nemen, en ik heb nog steeds dat nummer van die therapeut...’

‘Laat maar. Ik zoek het zelf wel uit.’

Ze frons en geeft me een kneepje in mijn hand. ‘Als je van gedachten verandert, hoor ik het wel.’

Dat gaat echt niet gebeuren, maar ik knik toch maar. Naar een therapeut? Voor zoiets? Dat is verspilling van iedereens tijd en vooral van mams zuurverdiende geld.

Ik word bekropen door een verstikkende radeloosheid. Het is te veel. Ik kan niet kiezen. Als ik met mam meega, maak ik een reis,

maar dan heeft Fitz die brief. En als ik heel eerlijk ben, weet ik niet eens of ik wel kan genieten van New York als ik weet dat Fitz die brief heeft die onze vriendschap kapot kan maken.

Als Fitz hier nu was, zou hij een of ander spel met me beginnen. Dat doet hij altijd als ik de controle dreig te verliezen. Maar hij is hier niet en ik moet een beslissing nemen. Ik zet mijn wekker heel vroeg en app Clover dat ze me morgenochtend moet ophalen. Ik moet mijn hoofd leegmaken, wat betekent dat ik gist nodig heb. En omdat ik de auto niet heb, ziet het ernaar uit dat ik met Clover meega naar geitenyoga.

22 december | 7.55 uur | Gilbert, Arizona

Als ik een moeilijke beslissing moet nemen, krijg ik last van:

- hartkloppingen
- koud zweet
- verdoofde lippen
- tintelende vingers
- misselijkheid
- weke knieën
- duizeligheid

Paniek, in andere woorden. Als ik een beslissing moet nemen, raak ik in paniek.

(Ik heb een keer aan Fitz gevraagd of zo'n heftige reactie normaal is. Hij reageerde niet, waardoor ik vermoed dat het antwoord 'nee' is.)

Sinds gisteravond ben ik zweterig, misselijk en heb ik krampen. Daarom ben ik nu op een gistexpeditie. Omdat ik hulp nodig heb en bakken altijd helpt.

'Gaat het wel met de geiten in dit weer?' Ik vouw mijn handen

om mijn warme chocolademelk en neem een slokje terwijl ik zit te prutsen aan de kapotte verwarming in Clovers oude Prius, voor het uitzonderlijke geval dat het vandaag een keer helpt. (Spoileralert: nee dus.)

‘Het is dertien graden!’ zegt Clover.

‘Ja, bijna vriesweer!’

‘Nou, wat je ook gaat kiezen, met Kerstmis is het, waar je ook bent, in elk geval véél kouder!’

Ik kreun. ‘Wat zou jij doen als je mij was?’

Clover parkeert en trekt een roze mutsje met een donzige pompon over haar lange ijsblonde lokken. We zijn allebei in yogakleding omdat ze me, zoals ik al voorspelde, wel naar de winkel wilde rijden, maar alleen als ik dan ook meeding naar geitenyoga. Het klasje is opgezet door haar jeugdgroep, en haar vriendje Jay leidt het. Ik ga maar zelden mee naar Clovers jeugdgroepactiviteiten, maar toen ze met geitenyoga aankwam, leek het me te idioot en te hilarisch om níét mee te gaan. Ze was zenuwachtig, bekende ze voor onze eerste les, of ze wel het ‘goede’ lichaamstype had voor yoga. Maar natuurlijk was die angst binnen twee seconden verdwenen en bewees ze dat welig gevormde meiden alles kunnen wat ze willen.

‘Je weet wat ik zou doen.’

‘Jij zou voor de jongen kiezen.’

Ze grijnst. ‘Ik kies altijd voor de jongen.’

‘Wat zou je moeder zeggen als ze je nu hoorde?’

Clover rolt met haar ogen. ‘Mijn moeder heeft ooit precies hetzelfde gedaan. En dat doet ze nog steeds, “elke dag opnieuw”, zoals ze me graag in herinnering brengt.’

‘Heb je ze al verteld over je plannen voor kerstavond?’ vraag ik.

‘Bleh. Nee. Dat stel ik zo lang mogelijk uit. Je kunt beter om vergeving vragen dan om toestemming. Toch?’

‘Leer je dat in die kerk van je?’ vraag ik plagend terwijl we de auto uit stappen en ons over de koude, drukke parkeerplaats haasten. Het is drie dagen voor Kerstmis; iedereen heeft nog allerlei laatste

boodschappen te doen. ‘Het kan alleen bij jullie thuis gebeuren dat je moet liegen over zoiets als meehelpen bij het serveren van een lunch in het blijf-van-mijn-lijfhuis.’

‘Daar gaat het niet om. Mijn moeder heeft dat zelf ook een paar keer gedaan toen ze campagne voerde en ook nog een keer of vijf toen ze was gekozen.’

Clovers moeder is de junior afgevaardigde voor het twaalfde district van Arizona, en ik herinner me de campagnefoto’s nog levendig van haar ‘gelukkig ongetrouwde’ ouders en haar broer, Heath, met schorten en haarnetten, terwijl ze soep serveerden aan de vrouwen en kinderen in het blijf-van-mijn-lijfhuis. Bethany James is supersociaal, maar is het totaal niet eens met Clovers nieuwe manier van leven.

‘Als Jay daar niet was...’

‘Als Jay daar niet was, zou ze er nog steeds gestoord over doen. Ze wordt niet goed van kerken, maar dat Jay en ik serieus met elkaar gaan, vindt ze echt verschrikkelijk,’ zegt ze.

‘Sorry, Clove. Ze draait wel bij,’ zeg ik, hoewel ik me herinner dat ze toen Clover afgelopen zomer werd gedoopt, de hele tijd met een afkeurend gezicht stond toe te kijken.

‘Ja, dat zeg ik ook steeds tegen Jay, en tegen mezelf, al negen maanden. Maar ik zweer dat het alleen maar erger is geworden. Als ze niet uitkijkt, wil ik straks niks meer met haar te maken hebben.’

De glazen deuren schuiven open en we stappen de warmte in. Er ligt een stapel dennenappels met kaneelgeur vlak bij de ingang, en dus is het niet alleen lekker warm, maar ruikt het ook heerlijk.

Ik frons terwijl ik een winkelmandje pak, omdat ik niet goed weet wat ik moet zeggen. Tuurlijk, het was voor mij ook een beetje raar toen ik Clover voor het eerst foldertjes zag uitdelen voor de christelijke jeugdgroep, maar haar leven gaat niet over mij. Naar de kerk gaan maakt haar gelukkig. Met Jay gaan maakt haar gelukkig. Maar soms zegt ze iets over een verre toekomst met Jay en dan voel ik me ongemakkelijk omdat ze zich al zo jong wil binden.

‘Oké, genoeg tijd gespendeerd aan het jezelf afleiden met mijn

problemen. Heb je een voor- en tegenlijst gemaakt?’

‘Dat moet je nog vragen?’ Dat soort lijstjes zijn eigenlijk zinloos. Het vóór van het ene is altijd het tegen van het andere, dus is het een shitmethode.

‘Nou, noem ze toch maar voor me op.’

We slenteren langs schappen vol inpakpapier en kerstzuurstokken, en lopen met een boog om een chagrijnige jongen met een emmer en een dweil heen naar de bakafdeling. ‘Als ik naar het huisje ga met Fitz, kan ik die afschuwelijke brief verscheuren voordat hij hem leest. Als ik naar New York ga, nou, dat is duidelijk: dan ben ik straks in New York! Maar hoe kan ik genieten van New York als ik me zorgen maak over die brief?’

‘Huh?’ Ze pakt een pak gist en gooit het in mijn mandje.

‘Wat?’

‘Als je niet wilt dat Fitz die brief leest, waarom heb je hem dan geschreven?’

‘Omdat... Pfft!’

Ze slaat haar armen over elkaar en wacht.

‘Omdat ik wist dat hij iets romantisch met Molly had gepland en ik me rot voelde en jaloers was en het gevoel had dat ik uit mijn vel zou barsten als het tussen ons nog één dag zo bleef als het is. Ik had er genoeg van om zijn troostprijs te zijn, degene die hij belt als zijn relatie de mist ingaat.’

‘Wat zorgde ervoor dat je van gedachten bent veranderd?’

‘Dat ik hem zag.’ Zijn natte haar in de regen, de zorgzame manier waarop hij de paraplu boven mijn hoofd hield, zijn sterke handen toen hij me vastgreep zodat ik niet viel.

‘Is dat alles wat ervoor nodig was om je beslissing overboord te gooien? Alleen hem zién?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ja. Dat is altijd zo.’

Ik leg de laatste dingen in mijn mandje en we lopen het gangpad uit.

‘Ik moet nog inpakpapier en plakband meenemen voor mama

en dan kunnen we gaan,' zegt Clover. We slalommen om een reeks PAS OP! NATTE VLOER-borden heen en volgen de explosie van rood en groen naar de kerstafdeling, waar ik een kreet slaak bij het zien van een bekende bril en glanzend zwart haar. Ik grijp Clovers arm beet en trek haar de kerstkaartengang in.

'Wat doe je?'

'Molly!' fluister ik.

'Wat?'

'Molly staat verderop op de kerstafdeling!'

'Nee!' Clover kijkt voorzichtig de gang in en ademt geschrokken in.

'Wat doet ze?' vraag ik.

'Ze heeft een teddybeer in haar handen. Denk je dat die voor Fitz is?'

'Nou, het recht om een cadeau voor Fitz te kopen heeft ze toen ze het uitmaakte verspeeld,' zeg ik kattig. Ik schuif dichterbij Clover toe en kijk voorzichtig om een aanbieder heen. Molly Nguyen staat met een radeloos gezicht voor een schap goedkope teddyberen met stomme kerstmutsjes op. Clover wil de gang in lopen, maar ik hou haar tegen. 'Wacht tot ze weg is!'

'Dan komen we te laat voor yoga,' zegt Clover. Te hard.

Molly kijkt op en ziet dat we naar haar staan te kijken.

'O! Ik dacht dat ik hier niemand zou tegenkomen die ik ken.' Ze gebaart naar haar slordige paardenstaart en lubberige Mickey Mouse-sweatshirt terwijl wij lichtelijk ongemakkelijk de gang in lopen.

'Je ziet er prima uit,' zegt Clover.

En dat is waar. Normaliter ziet Molly er inderdaad verzorgd uit dan nu, maar ze heeft nog altijd dezelfde aantrekkelijke uitstraling. Als ik een fatsoenlijker mens of een betere feministe was, zou ik niet afgunstig zijn op haar natuurlijke schoonheid en de manier waarop haar gezicht gemaakt lijkt voor zo'n hippe zwarte bril. Maar dat ben ik niet. Ik ben jaloers.

‘Kerstcadeautje?’ vraag ik met een blik op het beertje in haar hand.

Ze bloost. We zijn altijd aardig tegen elkaar, maar geen echte vriendinnen. Voor ze met Fitz ging, ging ze om met de muziekgroep: leerlingen van het schoolorkest. Ze speelt altviool en is altijd een beetje verlegen tegen me. ‘Het is stom, maar ik dacht: misschien voor Fitz...’

‘Hij vertelde dat je het had uitgemaakt.’

Ze bijt op haar lip en haalt haar schouders op. ‘Zo erg is het nou ook weer niet.’

Ik klem mijn tanden op elkaar om geen rotopmerking te maken. ‘Misschien niet voor jou, maar voor hem wel.’

Ze klemt het beertje tegen zich aan. ‘Ik had niet gedacht dat het hem zoveel kon schelen. Je weet hoe hij is.’

‘Hij is de beste gozer die ik ken.’

‘Hij heeft heel veel vriendinnetjes gehad,’ zegt ze, niet onvriendelijk.

En oké, dat heb ik zelf ook één of twee keer, of misschien honderd keer, gedacht, als ik jaloers ben of onzeker, maar ik ben zijn beste vriendin en ook nog verliefd op hem, dus mag ik dat ook denken. Maar zij niet. Ze heeft zijn hart gebroken!

‘Er waren er maar een paar serieus. En trouwens, wat maakt dat uit? Hij probéert het in elk geval.’

Molly’s gezicht betreft. ‘Denk je dat ik het heb verpest?’

‘Om eerlijk te zijn: ja. Fitz is een goeie gozer.’ Ik pak plakband uit het rek en draai me om om te gaan terwijl Clover rollen glimmend goud cadeaupapier uitzoekt.

‘Wacht!’ roept Molly.

Ik blijf staan.

‘Ik wacht voorin wel op je,’ zegt Clover terwijl ze wegloopt met onze boodschappen.

Als ik me omdraai, zie ik Molly met de mouw van haar sweatshirt haar tranen wegvegen. ‘Ik heb het echt verprutst met Fitz.’

Ik kreun inwendig en voel me schuldig. Molly is altijd aardig tegen me geweest en ik had wel iets begrijpender kunnen zijn. ‘Het spijt me. Wat er tussen jullie is gebeurd gaat mij niets aan.’

‘Heeft hij je niks verteld?’ Ze zet het beertje terug in het schap.

‘Nou...’ zeg ik aarzelend. Is het een geheim dat ze hoogtevrees heeft? Misschien wil ze niet dat mensen dat weten. ‘Niet veel,’ zeg ik eerlijk. Normaliter vertelt hij veel meer als het uit is met iemand. Er gaat een steek van jaloezie en teleurstelling door me heen en mijn goede wil om aardig tegen haar te doen verdwijnt een beetje. Waarom heeft hij niet méér verteld?

Ze snuft en doet me op de een of andere manier denken aan Ivy en Ruby en alle andere meiden met wie Fitz de afgelopen jaren iets heeft gehad, heeft geflirt, of aan wie hij liefdesbriefjes heeft geschreven. Priya bijvoorbeeld, een tenniswonderkind van één meter tachtig, met wie hij in de derde naar de *homecoming dance* kwam, of Dani, de kleine en felle honkbalpitcher met wie we een keer hebben geluncht voordat ze naar Indiana verhuisde. Fitz en zij hebben nooit echt gedatet, maar in het tweede jaar heb ik een hele maand moeten aanzien hoe verliefd hij naar haar zat te staren. Toen ze eindelijk was verhuisd, had Fitz zijn oog alweer laten vallen op Luna, een klein meisje met kroeshaar dat naast hem zat bij Spaans.

Dat is het lastige met Fitz: hij heeft geen bepaald type. Op mijn slechtste dagen zit dat me ontzettend dwars omdat ik geen idee heb op wie ik jaloers moet zijn. Blondines? Ja. Brunettes? Ook. Hij is verliefd geweest op meiden die langer zijn dan ik, maar ook op kleinere. Magerder dan ik, maar ook voller. En het werd me al gauw pijnlijk duidelijk dat Fitz ieder meisje van school zou afwerken voordat hij ook maar zou overwegen met mij te daten.

Molly wringt haar handen. ‘Gaat het een beetje met je?’

Met mij? ‘Prima.’

‘Echt?’ Ze kijkt me veelbetekenend aan, maar ik heb geen idee wat ze bedoelt.

‘Tuurlijk,’ lieg ik. Ik bedoel, natuurlijk gaat het niet goed met me: de beslissing over de keuze tussen Fitz of New York hangt als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd en ik verrek sinds gisteravond al van de pijn in mijn maag. Maar dat hoeft zij niet te weten.

Molly zucht, duidelijk teleurgesteld door mijn reactie.

‘En hoe gaat het met jóú?’ Ik weet niet goed wat ik anders moet zeggen.

‘Goed,’ zegt ze dof.

Ik moet bijna lachen als ze eraan toevoegt: ‘Buiten dat gedoe met Fitz natuurlijk.’ Dat typeert mijn permanente staat van leven. Ik zou het in mijn Instabio moeten zetten.

‘Ja, nou, ik moet naar Clover. We moeten naar iets met geiten, het is een hele toestand.’ Ik maak aanstalten om weg te lopen, maar ze houdt me tegen met haar hand.

‘Fitz zei...’ Haar ogen schieten nerveus heen en weer.

‘Wat zei hij?’

‘Klaar om te gaan?’ Daar is Clover met een supermarkttasje in haar hand.

‘Wat zei Fitz?’ vraag ik Molly nog een keer.

Ze aarzelt. ‘Maakt niet uit. Ik zie je wel weer.’ Ze haast zich de gang uit en laat het teddybeertje op het schap staan.

‘Shit. Ze stond op het punt me iets belangrijks te vertellen.’

‘Sorry, maar we moeten naar yoga en daarna moet je brood gaan bakken en een besluit nemen.’

Mijn hart slaat over als ze de beslissing noemt die boven mijn hoofd hangt. Mijn verraderlijke hart pompt vergif door mijn lijf en infecteert elke cel met ijskoude angst. Rechtstreeks op de catastrofe af. Dat heb ik soms.

Ik buig me voorover, zet mijn handen op mijn knieën en adem een paar keer diep in. Mijn vingertoppen voelen verdoofd. ‘Alsjeblieft, vertel me wat ik moet doen.’

‘Wat is de echte reden dat je naar het huisje wilt?’

‘De brief terugkrijgen.’

‘Ja, en wat nog meer?’

‘De sneeuw zien.’

Clover blaast haar adem hoorbaar uit. ‘God help me, anders staan we hier de hele dag,’ mompelt ze. En dan luider: ‘Niet goed genoeg, die redenen van je. Als dat het enige is, is het duidelijk dat je New York moet kiezen.’

‘Wat voor redenen kan ik dan verder nog hebben?’

Ze gaapt me aan alsof ik een idioot ben. (En misschien heeft ze wel gelijk.) ‘Een week alleen met Fitz? Een romantisch huisje in de sneeuw? Mistletoe? Knapperende haardvuren? Doe nou niet net alsof je daar niet aan hebt gedacht.’

Er welt iets op in mijn binnenste. Het lijkt wel hoop, hoe bespottelijk dat ook is. ‘Denk je dan dat er een kans is dat hij iets voor me voelt?’

Ze glimlacht triest. ‘Ik weet niet of dat nú zo is, maar ik weet zeker dat dat ooit zo is geweest.’

Ik wil niet terugdenken aan die avond in de vierde, omdat ik me dan altijd zo ongelukkig voel en er zo ontzettend veel spijt van heb. ‘Als dat waar was, heb ik het voorgoed verknalt.’

Ze kijkt me vol medeleven aan als ze zegt: ‘Dat weet je pas als je hem die brief laat lezen.’

Ik voel dat ik rood word. ‘Maar stel dat...’

‘Stel dat je naar het huisje gaat en die brief per ongeluk verbrandt als je probeert een gezellig haardvuur aan te steken? Stel dat je naar New York gaat en verliefd wordt op een hipster uit Brooklyn en nooit meer terugkomt? Dit gaat maar door, een cirkel zonder einde, waarmee je jezelf alleen maar ongelukkig maakt. Wat je moet doen, is jezelf afvragen wat je écht wilt!’

‘Ik wil niet eindigen zoals Molly, als de volgende ex-vriendin die hij aan zijn lijstje toevoegt.’

‘Je denkt als een bang iemand. Als je die angst vergeet, wat zou je dan het allerliefste willen?’

Ik beeld me in dat ik iemand ben die geen lijstjes maakt van alles wat er fout kan gaan, die een beslissing kan nemen zonder verlamd te worden door 'stel dat's' en gedachten als 'mijn leven zal verwoesten' en 'gemiste kansen', en vraag mezelf af: wat wil ik?

Nou, hoe eng het ook is om mezelf te bekennen: Clover heeft gelijk. Ik dacht inderdaad aan intieme gesprekken bij het haardvuur en kerstkoekjes met Fitz. Ik wil sneeuwvlokjes zien op zijn dikke, donkere wimpers. Ik wil met hem onder de mistletoe staan, vandaag en morgen en elke dag daarna. Maar ik wil ook reizen en avontuur en een leven dat meer inhoudt dan Gilbert biedt.

Soms krijg ik bijna geen lucht omdat ik zoveel wil maar ook zo bang ben. En dat is exact het punt. Hoe moet ik in vredesnaam kiezen tussen de twee coolste, meest fantastische dingen die ik kan bedenken? En hoe weet ik zeker dat ik niet eeuwig spijt zal hebben van mijn keuze?

'Ik wilde dat ik het allebei kon doen.'

Clover frons haar voorhoofd. 'Wil je naar het huisje gaan, de brief halen en dan naar New York vliegen?'

'Nee, ik wil op twee plaatsen tegelijk zijn.'

'Zoals in het multiversum?'

'Het wat?'

'Het multiversum. Het idee dat er in verschillende universums verschillende versies van onszelf bestaan.' Ze ziet mijn verbijsterde gezicht en onderbreekt zichzelf. 'Doet er niet toe. Luister. Als je je leven lang verlamd bent door angst, mis je alles. Niet alleen Fitz en New York, maar ook alle andere geweldige dingen. Jay en ik zijn samen omdat ik de moed had om 'hoi' tegen hem te zeggen op die eerste avond van de jeugdgroep. En nu zijn we verliefd en laat ik elke zaterdagochtend geiten boven op me kruipen. Omdat ik een keuze heb gemaakt. Jij maakt nooit een keuze en als je beste vriendin weiger ik toe te kijken hoe je al dit soort kansen zomaar weggooit.'

'Misschien moet ik het aan Fitz vragen.'

'Niemand wil het gevoel hebben dat hij een van de keuzes is.'

Geloof mij maar.’ Clover grist mijn telefoon uit mijn handen en tikt iets in. Als ze het toestel aan me teruggeeft, is er een app geopend die Magic 8 heet. ‘Wat die app zegt, doe je. Afgesproken?’

‘Maar stel dat...’

‘Paige, luister. Deze app neemt je alle beslissingen uit handen en dwingt je iets te dóén. Hij is perfect!’

Maar stel dat hij me de verkeerde weg in laat slaan en mijn leven zo erg uit balans brengt dat mijn toekomst voor eeuwig en altijd geruïneerd is? wil ik eigenlijk zeggen, maar Clover kijkt me aan met een blik van hopeloze frustratie gemixt met en-nou-ophouden-of-ik-voer-je-aan-de-geiten.

Goed. Als mijn leven instort als een te kort gebakken brood, is het goed te weten wiens schuld dat is.

‘Afgesproken.’

Ik typ mijn vraag in voordat **SH** de kans heeft me van gedachten te laten veranderen. **Moet ik naar New York?**

Ik schud met mijn telefoon en ik voel het toestel trillen tussen mijn vingers. Het bewegende balletje draait sneller en sneller, net zo snel als mijn hart klopt. Ik hou mijn adem in en wacht. Het balletje komt tergend traag tot stilstand, maar Clover legt haar hand over het schermje van mijn telefoon voordat ik kan kijken wat er staat. ‘Wat het antwoord ook is, je moet deze app blijven gebruiken.’

‘Bij alles?’

‘Ja.’

Het is natuurlijk belachelijk, maar ik vind het geen slecht idee. Zonder de last van honderd mogelijke levensbepalende beslissingen op mijn schouders kan ik meer genieten van mijn kerstvakantie dan ik in lange tijd heb gedaan.

‘Oké, ik doe het!’ zeg ik voordat ik tegenwerpingen kan bedenken.

Clover haalt haar hand weg van het schermje en onthult mijn lot.

Grijnzend spurt ik weg over de gladde supermarktvloer, om zo

snel mogelijk naar yoga te gaan en daarna...

‘Wacht op mij!’ schreeuwt Clover op hetzelfde moment dat de jongen met de dweil roept: ‘Pas op!’ Mijn voeten slippen, ik bots tegen het NATTE VLOER-bord en val voorover. Mijn hoofd bonkt tegen de harde grond en er flitsen beelden van Fitz en New York voor mijn ogen voordat alles zwart wordt.